

JORNADA PER LA VIDA

El dia 25 de març, solemnitat de l'Anunciació del Senyor, celebrem la jornada per la vida. En fer-se home, el Fill de Déu ha assumit la nostra naturalesa humana i "s'ha unit, en certa manera, amb tot home". No es tracta d'una unió aparent, sinó real: "va treballar amb mans d'home, va pensar amb intel·ligència d'home, va obrar amb voluntat d'home, va estimar amb cor d'home. Nascut de la Mare de Déu, es va fer veritablement un de nosaltres, en tot semblant a nosaltres excepte en el pecat". Per això la naturalesa humana "també en nosaltres ha sigut elevada a una dignitat sublim" (GS 22). Estes afirmacions del Concili Vaticà II ens ajuden a entendre el valor absolut que té la vida de tot ésser humà. Als ulls de Déu, l'home és una criatura tan bona, que el Fill de Déu, per a salvar a la humanitat, no ha dubtat a fer-se un de nosaltres.

Des d'estos principis doctrinals entenem el motiu pel qual els cristians no podem deixar de proclamar el valor absolut de la vida humana i comprometre'ns perquè siga reconeguda i respectada per tots. El lema per a la jornada d'enguany (Amb tu per la vida, sempre) és una invitació a renovar este compromís, especialment en els casos en els quals la vida humana és més feble i indefensa, especialment en el seu inici i en l'etapa final. Pensar que la decisió de posar fi a la vida d'un ésser humà concebut i no nascut, o que provocar directament la mort d'algú per a acabar amb el sofriment són els camins per a solucionar algun problema, és una greu equivocació; perquè en estos casos la vida dels éssers humans passa a dependre de la voluntat d'altres persones i queda greument desprotegida.

El compromís en favor de la vida ha de manifestar-se com a amor cap a aquells que estan en situació de vulnerabilitat: refugiats i immigrants que arriben en condicions tràgiques i que han de ser atesos; malalts mentals que poden sentir la temptació del suïcidi i que han de ser acompanyats; ancians que sovint pateixen situacions de marginació i soledat; malalts terminals que en el moment del sofriment poden tindre la temptació de posar fi a la seua vida i que han de sentir-se estimats; pares que han de ser recolzats en l'acolliment dels fills que encara no han nascut. Estar prop d'estes persones és lluitar per la vida humana.

Estem envoltats d'una cultura en la qual s'imposa cada vegada més l'opinió que l'avortament o la decisió d'acabar amb la pròpia vida és un dret. Comportaments que estaven despenalitzats en uns certs casos i amb unes certes condicions, passen a considerar-se drets. Esta manera de pensar es tradueix en alguns textos legals que recentment s'han aprovat. Encara que s'afirma que la vida humana és un bé que ha de ser protegit per l'estat, els nivells de protecció que s'exigixen són tan baixos, que en realitat ha quedat desprotegida. Comprometre's en favor de la vida significa també lluitar contra esta mentalitat i oposar-se a estos comportaments que posen en perill el futur de tants éssers humans. I quan no queda un altre recurs, negar-se a col·laborar en aquelles accions que tenen com a finalitat posar fi a la vida de qualsevol persona.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***